

מעשה המשפט

בית דין צדק למנוחת
אמת ומשפט

Marcos y Lety Amiga

Velas: 5:38 pm
Fin Shabat 1: 6:32 pm - R”T: 7:06 pm
Fin Shabat 2: 6:41 pm - R”T: 7:09 pm

Maasé Bet Din

La esposa del tacaño

Caso: Sara y su esposo viven en una casa algo pequeña para sus necesidades tienen BH 5 hijos y únicamente dos habitaciones en ella. Los gastos de la casa, las colegiaturas, comidas, luz, gas y teléfono son demasiado altos para sus ingresos. Las deudas con los bancos se suman mensualmente. A tal grado es su situación económica que ni les pasa por la cabeza comprar ropa o zapatos les pasa por la cabeza. Un día a Sara se le rompió su vestido y los zapatos que usaba se abrieron por delante y era una vergüenza para ella salir a la calle con esas prendas, ella le pidió de buena manera a su esposo que haga un esfuerzo y le dé algo de dinero para comprarse un vestido y zapatos nuevos y poder estar presentable al salir a la calle, pero la respuesta de él fue, “no tengo dinero para darte”. Sara apenas habló con su padre de su situación y él con gusto le dio 5,000 pesos y le dijo “son para que te compres lo que tu quieras”. Cuando el esposo de Sara se enteró le exigió que le entregara el dinero siendo que la Halajá dictamina que lo que la esposa adquiere automáticamente le pertenece a su esposo.

Pregunta: ¿A quién le pertenecen estos 5,000 pesos que recibió Sara, realmente son de su esposo o ella puede usarlos para ella como quiera?

Respuesta: En primera instancia debemos aclarar que ciertamente la Halajá es que todo lo que adquiere la mujer de inmediato le pertenece a su esposo, pero todo esto es únicamente si ella recibe de parte de su esposo lo básico para comer y vestir de forma adecuada, ya que de no ser así ella podrá usar el dinero que recibió por fuera para lo básico. Sin embargo en el caso que ella recibió más de lo básico, el padre tendrá que decirle a la hora de regalarle el dinero “Te lo regalo con la condición de que tu esposo no tenga propiedad sobre este dinero”. para que el esposo no adquiera el extra que ella recibió.

Los Rishonim discuten cuáles son las palabras exactas que tiene que decir el padre en ese momento.

1. Ya sea que le dijo únicamente “con la condición de que tu esposo no tenga propiedad sobre el” o “haz con este dinero lo que tú quieras”, alcanza y ella adquiere sola el dinero (ר״ן נדרים כה. רמב״ן קדו). 2. El Ramba”m sostiene que no alcanza con uno de las dos formas sino tiene que decir todo junto “con la condición de que tu esposo no tenga propiedad sobre el y haz con este dinero lo que tú quieras” (וכן הכריע הריב״ש). 3. El Tosafot opina que tiene que decir “con la condición que tu esposo no adquiera lo que tú usas y comes con este dinero” y de no ser así el esposo adquiere el dinero (תוס' קדו כג., ראב״ד נדר׳ ז., רא״ש קדו א כ״).

El Shuljan Aruj (אה״ע פ״ה י״א) estipuló como el Ramba”m y en el caso que no dijo todo junto no servirá el regalo y adquiere el esposo el dinero (ב״ש ס״ק כ״ג).

Halajá: Si el padre de Sara dijo al momento de entregarle el dinero, “que tu esposo no tenga derecho en el dinero y úsalo para lo que tú quieras”, con eso alcanza según el Shuljan Aruj, y aun si el esposo tomó el dinero tendrá que regresárselo. Sin embargo en el caso que el padre únicamente dijo “es para lo que tu quieras” o “que tu esposo no tenga propiedad en el”, si el esposo tomó el dinero y ahora está en su propiedad podrá quedárselo y decir Kim Lí como el Tosafot.

Halajá Lemaasé

Pregunta: ¿Cuándo es el mejor momento para comenzar a decir Shenaim Mikrá?

Respuesta: El Tur y el Shuljan Aruj (שו״ע רפ״ה ס״ג) escribieron que a partir del domingo se puede ya empezar a leer la Perashá de la semana con el Targum.

Bediabad se puede decir después de haber dicho Minjá de Shabat en la tarde, por cuanto que ya se leyó la Perashá esa tarde en público (משנ״ב שם (ס״ק ז׳).

Pregunta: ¿Cuándo es el mejor momento para terminar de decir Shenaim Mikrá?

Respuesta: El Shuljan Aruj (שם ס״ד) menciona que como Mitzvá Min Hamubjar hay que haber concluido la Perashá con Targum antes de la Seudá de la Mañana, aun así no hay que atrasar la Seudá más de Jatzot en lo que termina de leer la Perashá (משנ״ב ס״ק ט׳), sino en caso de no haber terminado antes de la Seudá Bediabad puede terminar hasta Minjá que ya se lee la nueva Perashá (שו״ע שם).

En caso que aun en Minjá no terminó, Bediabad puede terminar hasta el miércoles (שם).

Sin embargo de no haber terminado podrá Bediabad leer la Perashá hasta Simjá Torá (שם).

Maasé Sheaya

La gran Berajá del...

Un día, Rab Meir tuvo la necesidad de presentarse en el hospital para ver a un muchacho Yehudí que había sufrido un accidente automovilístico. Su estado era crítico. Los médicos desde el principio determinaron que sus horas están contadas. La única familiar presente era su hermana, cuando el Rab se acercó a ofrecer ayuda, ella entre lágrimas, dijo que su padre era anciano y vivía en un asilo. El Rab telefoneó al asilo e hizo que el padre del accidentado se presentará en el hospital.

El anciano se acercó tranquilamente a la cama de su hijo, que yacía inconsciente. El Rab llamó al doctor y le pidió que describiera la situación. “Hemos diagnosticado que su vida es muy limitada. No sé si me entiende... es sólo cuestión de horas” decía el médico con dolor. Pero el anciano no reaccionaba, seguía bastante calmado. Se acercó el Rab y le preguntó tímidamente: “¿Qué piensa usted?”. Ante su asombro, respondió: “Me voy a mi casa”. ¿Cómo? No entiendo...”, dijo el Rab, “¿Qué es lo que no entiende? ¡Me voy a mi casa! ¡Mi hijo sanará, se pondrá bien!” afirmaba el anciano con seguridad. El Rab exclamó. “Usted... ¿sabe lo que está pasando? ¿Comprende qué la situación...es grave?”. “¡Situación! Le he dicho que el muchacho estará bien, Bsd. Yo lo sé, le voy a contar, yo nací en Radín la ciudad del Jafetz Jaim. Cuando él editó el Mishná Berurá, organizó un grupo de jóvenes que leíamos sus escritos para ver si entendíamos claramente lo que ahí decía, porque fue muy arduo el trabajo de redactar su trascendental obra. Yo era integrante del grupo. Varias veces me tocó estudiar frente a él y mis comentarios le resultaron agradables y acertados. Y tuve el Zejut de recibir del Jafetz Jaim numerosas Berajot. Una de ellas me auguraba larga vida, pero yo hoy cuento con sólo setenta y seis años, y esto no lo considero larga vida. En otra Berajá me aseguró que ningún hijo mío se irá de este mundo antes que yo. ¿cómo se podrán realizar las dos Berajot al mismo tiempo? No existe otra alternativa más que la de que mi hijo siga vivo... y sano. Así que ahora me voy a mi casa”.

Cuando el Rab escuchó el relato, llevó al anciano a su casa y él también se retiró a descansar. Al día siguiente, cuando regresó al hospital, el doctor que había estado atendiendo al joven le dijo. “Usted verá, Rab. estoy anonadado. ¡El muchacho abrió los ojos! ayer era candidato a la muerte por todo lo que le había pasado. Pero, no lo puedo creer, abrió los ojos”. A medida que pasaban las horas, los médicos se acercaban a observar con sus propios ojos el milagro. Ahora sí tenía esperanzas de seguir con vida. Al cabo de dos semanas, abandonó el hospital y sanó por completo.

¡Qué gran lección nos dio ese anciano! Con la seguridad y fe que tuvo sobre las Berajot que recibió del gran Jafetz Jaim, confiando en la fuerza de las Berajot a través de los años.

בענין לפני עור

(יסודו של הרב מפונוביץ דלפני עור הוא סניף מהעבירה עצמה)

ע"ז ו. איבעיא להו משום הרווחה או דלמא משום ולפני עור לא תתן מכשול... לאמי נפקא מינה דאית ליה בהמה לדידיה אי אמרת משום הרווחה...

בה מיחייב שולחו מאי בינייהו איכא בינייהו כהן דאמר ליה לישראל צא וקדש לי אשה גרושה.

הקשו התוס' ד"ה דאמר - וא"ת ואפי' אמר לכהן נמי ו"ל דכהן מקרי בר חיובא הוואיל ואם מקדשה לעצמו חייב אבל לישראל אפי' דעובר משום לפני עור לא תתן מכשול כשקמקדשה לכהן כיון דאי מקדשה לעצמו לא...

העולה דאיסור לפני עור הוא דוקא בתרי עברי דנהרא (בחז עברא דנהרא, איסור לפני עור ליכא, ויש איסור דמסייע לעוברי עבירה ואפשר שאיסור זה הוא רק מדרבנן).

וכדי לבאר נקדים הרמב"ם (סה"מ ל"ת רצט) והמצוה הרצ"ט היא שהזהירנו מהכשיל קצנתו את קצנתו בעצה והוא שאם ישאלך אדם עצה בדבר הוא נפתה בו ובאה האזהרה מלרמתו ומהכשילו אבל תיישרתו אל הדבר שתחשוב שהוא טוב וישר.

והנה כי התוס' (ד"ה מנין) נראה דה"ה בכל שאר איסורין אלא להכי נקט' כוס יין לניזיר משום דמסתמא למיטתי קא בעי ליה כיון דל"ע חמרא שתו' ושמא שכת גזירתו. א. מדפי הר"ף) כי דרבנא קמ"ל דאפי' כוס יין לניזיר דלדידן לא אסיר, איכא משום לפני עור, ולא מיבעיא כוס יין לניזיר דבר ישראל הוא אלא אפי' אבר מן החי לבני נח דלאו ישראל הוא איכא משום לפני עור, וכ"כ במלא הרועים, ומבואר דאפי' שהמושיט לא מוזהר, מ"מ איכא איסור כי לפני עור הוא מצד הנכשל ולא מצד המכשיל.

וכ"כ החינוך (רלב) לא להכשיל בניי' לתת להם עצה רעה, אבל ניישר אותם כשישאלו עצה, במה שנאמין שהוא יושר ועצה טובה, שנאמר ויקרא י"ט, י"ד ולפני עור לא תתן מכשול. ולשון ספרא. לפני סומא בדבר והיה נוטל ממך עצה לא תתן לו עצה שאינה הוגנת לו. ולא זה אמרו שהוא כולל גם כן מי שיעזור על עבירה או יסבב אותה כי הוא יביא האיש שהוא שיעורה תאותו עין שכלו וזוהר עור ויפתוהו ויעזרהו להשלים עבירתו או יכין לו סבת העבירה.

כתב הטור (יו"ד סב א) לא תאכל הנפש עם הבשר, אזהרה לאוכל אבר מן החי ונוהג בהבמה וזוהי ועוף ואינו נוהג אלא בטוהרים ע"כ, וכתב הב"י ובאמת שלפי דרכו של רבינו שאינו מכניס עצמו לכתוב אלא האסור והמותר בלבד לא החייב והפטור לא הוה ליה לכתוב דאינו נוהג אלא בטוהרים דמאי נפקי'מ הא טמאים בלא"ה אסירי אלא שנמשך אחר דברי הרמב"ם.

וזה הלאו כולל כמו כן מי שיעזור עובר עבירה, שהוא מביא אותו שיתפתה בוולת זה לעבור פעמים אחרים עור. ומהו הצד אמרו וזכרונם לברכה [ב"מ ע"ה ע"ב] במלוה ולוה בריבית ששניהם עוברים בלפני עור וגו'.

והב"ח כתב ליישב דברי הטור בכמה אופנים, ואחד מהם הוא ו"ל ועוד ו"ל דבטוהרים דאיכא אבר מן החי אסור להושיטו לבני נח משום לפני עור... (ויקרא יט ט) דבן נח מצווה על אבר מן החי ובטמאים מותר להושיטו ע"כ.

ומבואר ברמב"ם ובחינוך דמצווה זו כוללת ב' ענינים, א- לא לתת עצה רעה לחבירו (ומשמע מדבריהם דיעקר קרא ליה בא), ב- גם לסייעו בדבר עבירה עובר בלפני עור (ויש נידון אם פשטיה דקרא דמניח מכשול לפני סומא ונפול אם ככה"ג עובר בלפני עור, ויש הרבה אחרונים שבכה"ג אין כאן לא על עצה רעה ולא מסייעו לדבר עבירה ולא עובר לפני עור, וזה אחד מן המקראות דיוצא מידי פשוטו].

ועי' בש"ך (סק"ג) הביא דברי הב"ח וכתב על עמדתו על סוף דבריהם דהרי בפרק ג"ה איתא כבולה שמתעא ובברייתא דמחל' בישראל אבל בב"ד דברי הכל מוזהר על הטמאים, וכן הוא בפ' העור והרוטב... ומ"ש הגהת פרישה מי איכא מידי וכו' אישתמטיה רש"י ותוס' שם ותוס' פ' השוחט (לג): ד"ה אחד עובר כוכבים, וכתבו דהכא לא שייך כלל להקשות מי איכא מידי וכו' כיון דסו"ס אסור לישראל משום טמא ע"ש וזה ברור ע"כ.

וכתב המניח' או' א' ו"ל לכאוי' איני מבין כונת הרה"מ ח' שכת' בניי' הלא גם לעכו"ם הלאו דלפ"ע כמבואר אח"ז דבריו ויש"ס מפורש הוא בע"ז וכ"מ דלא יושיט אמה"ל לב"נ ולשון הר"מ פ"ב מה' רוצח כל המכשיל עור כו' לא כ' דוקא ישראל ולחלק ולומר דדוקא בענין דבר איסור אסור להכשיל לבנ"י אבל לא לענין עצה מנולן ד"ז כיון דהקרא קאי גם על ב"נ אם כן אף עצה במילי דעלמא גם כן אסור ואפי' לב"נ ואף שמבואר בב"ב ופסקה הר"מ הלכות רוצח דאסור להשי' מצוה טובה לנכרי מ"מ דוקא להשיאו עצה טובה אסור אך לסלק עצמו מצוה אצל להשיאו עצה רעה גם לב"נ אסור ואי' מנ"ל להרב המחבר ד"ז וצריך עיון.

ועי' פרי"ח סק"ג הביא דברי האמונת שמואל בסי' י"ד שביאר דודאי אין כונת הב"ח דהב"ל לא מוזהר על אבר מן החי של הטמאים, אלא כונת הב"ח לומר דכיון דישראל לא מוזהר אין כאן משום לפני עור, דלפני עור היינו דוקא אם המכשיל מוזהר באותו איסור, וכיון דישראל אינו מוזהר ליכא משום לפני עור.

ועי' בקוב"ש (פסחים או' צה) והנה מהך קרא ילפינן נמי דאסור ליתן עצה שאינה הוגנת לו, וכתב במנחת חינוך, דגם האיסור הזה שייך בנכרי כמו במאכילו דבר איסור, והנה צריך להבין דמ"ש לאו דלפ"ע מכל הלאוין, שאינן נוהגין בנכרי, כמו לא תגנוב ולא תגזול, שאפי' למ"ז גזל עכו"ם אסור, ילפינן ליה מקראי אחרוני, וכן לא תרצח, וצ"ל דלענין להאכיל דבר האסור שקפידת התורה היתה שלא יעשה איסור ע"י ישראל וה"נ במושיט אבמה"ל לנכרי נעשה איסור ע"י המושיט, אבל במיעץ עצה שאינה הוגנת הוה כמו כל האיסורין שבין אדם לחבירו שאינן נוהגין בנכרי.

והפ"ח תמה על דבריו ו"ל ועוד כיון דב"נ מוזהר עליו מה טעם יש בזה לומר דליכא איסור הושהה הר"ה התורה אמרה לפני עור וכו' וזה נותן למכשול לפניו שמושיט לו מה מוזהר עליו ע"כ.

והרב מפונוביץ יסד בזה היסוד המפורסם (שלו) דהנה יש לחקור באיסור לפני עור, האם הוא לאו כללי, או"ד הוא לאו פרטי לכל מצוה ומצוה, ובבואר הדברים אהז שמושיט יין לניזיר, האם עובר על לאו אחר דתין ענינו כלל לאיסור יין לניזיר אלא על איסור דלפני עור, או"ד דלפני עור הוא סניף של כל עבירה ועבירה, וכאילו עבר על עבירה עצמה של יין לניזיר.

ובעצם יש להקשות על דבריו עוד מה שהבאנו לעיל מדברי הר"ן דהרי הודגמא של לפני עור הוא להושיט כוס יין לניזיר, והרי התם המושיט אינו מוזהר, וזה גופיה מה שכתב הר"ן כי יחידו דאף דאינו מוזהר מ"מ איכא משום לפני עור, ותקשי להאמונת שמואל, אלא דעל זה יש לומר דכיון דהמושיט יכול להזיר את עצמו, שפיר חשיב שהוא באותו איסור, משא"כ אבר מן החי דטמאים בישראל לא שייך כלל האי איסור.

ועפ"ז כתב לבאר דיש חילוק גדול בין לתת עצה רעה לחבירו, למכשיל את חבירו דלתת עצה לחבירו ודאי שאין כאן סניף על אותה עבירה, אלא עובר על איסור כללי דלפני עור על מה שמכשיל את חבירו בעצה לא טובה, ובוזה הוא דאמרי' כסברת המנח"ח דהוה ככל איסורים שבתורה דבין אדם לחבירו, דאינו רק אלא בין ישראל לחבירו אבל לא בעכו"ם.

עוד הק' האחרונים מהא דאיתא בב"מ (:): ואמר ר"ל משום אבא כהן ברדלא קטנה אין לה חצר ואין לה ד' אמות ור"י משום רבי ינאי אמר יש לה חצר ויש לה ד' אמות במאי קמפילגי' מר סבר חצר משום ידה איתרביא ליה היכי דאית לה יד חצר נמי אית לה ומר סבר חצר משום שליחות איתרביא וכו' היכי דשליחות לית לה חצר נמי לית לה מה איכא מאן דאמר חצר משום שליחות איתרביא והנבאי בינו אין לי אלא ידו גגו חצירו וקרפיפו מנין ת"ל המצא תמצא מ"מ ואי ס"ד חצר משום שליחות איתרביא אם כן מצינו שליה לדבר עבירה וקיייל' אין שליה לדב"ע אמר רבינא היכא אמרינן דאין שליה לדב"ע היכא דשלחה בר חיובא הוא אבל בחצר דלאו בר חיובא הוא מיחייב שולחו... רב סמא אמר היכא אמרינן אין שליה לדב"ע היכא דאי בעי עביד ואי בעי לא עביד אבל חצר דבעל כרחיה מותיב

אבל במכשיל את חבירו באיסור עבירה, בזה הוא דאמרי' דנוהג אף בעכו"ם

ומשום דבכה"ג המכשיל בעצמו חשיב כאילו עובר עבירה על אותה עבירה עצמה, וא"כ מה בכך שהשני הוא גויים.

ונמצא דשונה לגמרי האיסור דלפני עור בלתי עצה לחבירו, מלהכשיל את חבירו בעבירה, ובוזה יש לבאר דברי הרמב"ם (שורש ט') דכתב לבאר מה הוא לאו שבכללות שאינו לוקה, וכתב דלפי עור הוא לאו שבכללות, ולכא"ל הדברים צ"ע דהלאו הוא רק ענין אחד לא להכשיל את חבירו ברעה, אלא דלפעמים הוא באיסור יין לניזיר, ולפעמים באיסור נבילה וכן שאר איסורים, ולהנ"ל יש לומר דהוה לאו שבכללות משום שכולל ב' ענינים לא לתת עצה רעה לחבירו, וגם להכשילו בלאו.

ועפ"ז ביאר דברי האמונת שמואל, דהמכשיל צריך להיות מוזהר באותה עבירה שמכשיל את הנכשל, ולהנ"ל הדברים נפלאים דכיון דהאיסור דלפני עור הוא סניף באותה עבירה עצמה, א"כ צריך להיות דהמכשיל עובר בזה.

ובזה כתב לבאר גם התוס' בב"מ ולא סותר את דברי האמונת שמואל, התוס' איירי בישראל, וא"כ אף דהיישראל אינו מוזהר באיסור גרושה, ואה"נ דמשום זה לא עובר בלפני עור מצד מה שמכשיל את חבירו בעבירה, אבל מ"מ ודאי דלא גרע מלתת עצה רעה לחבירו, וזה שייך בכל אופן, משא"כ בגויים האיסור דלתת עצה לא שייך בהם, וכמו שהסברנו לעיל דוה רק ענין אחד לחבירו, ומצד הלאו דלפני עור צריך להיות דהמכשיל עובר באותו לאו עצמו או לא.

ויש להביא כמה ראיות ליסוד של הרב מפונוביץ דהלאו דלפי עור אינו כלאו בפני"ע, אלא הוא כסניף על כל לאו ולא שמכשיל את השני. א- הבעה"מ והרמב"ן (פ' בן סורר) נחלקו בענין ג' עבירות חמורות דהדין הוא יהרג ואל יעבור, אם היינו דוקא לעבור על דת, או אפי' להנאת עצמן, הבעה"מ סובר דלהנאת עצמן אינו ביהרג וא"י והוכיח כן מהא דאיתא שם והא אסתר פרהסיא הוואי אמר אביי אסתר קרקע עולם היתה רבא אמר הגאון עצמן שאני דאי לא תימא הכי הני קוואקי ודימוניקי היכי יהבינן להו אלא הגאון עצמן שאני הכא נמי הגאון עצמן שאני.

וק' דהרי קוואקי ודימוניקי זה איסור ע"ז דנותנים להם עובר ע"ז, ואפי"ה התייר רבא להנאת עצמן, הרי להדיא דאפי' ג' עבירות להנאת עצמן שרי.

והרמב"ן חלק על בעה"מ דודאי ג' עבירות אפי' להנאת עצמן אסור, ומהתם אין ראייה דהא לא הם עשו ע"ז אלא רק עובר על לאו דלפני עור שמייע לע"ז שלהם, וזה לא חשיב ע"ז. ובודעת הבעה"מ מוכרחים לומר דסובר דאף דהיישראל לא עושה ע"ז אבל מ"מ במה שמייע לגוי לע"ז עובר על לאו דלפני עור, ולפני עור הוא סניף מהעבירה עצמה, וחשיב כאילו הישראל עובר על לאו דע"ז, ואפי"ה התיירו להנאת עצמן.

והרמב"ן שחלק על בעה"מ בפשטות היה מקום לומר דחולק על היסוד של הרב מפונוביץ וס"ל דהלאו דלפני עור הוא לאו בפני עצמו, אך אין זה מוכרח דאפשר דהרמב"ן מודה ליסוד הנ"ל ומ"מ לא חשיב כולי האי ע"ז שיהא הדין יהרג וא"י, ועי' להלן בסמוך שנוכח מהרמב"ן במקום אחר דס"ל כהיסוד של הרב מפונוביץ, וא"כ נהיה מוכרחים לחלק כמו שאמרנו.

ב- איתא ביבמות (פד) גופא אמר רב יהודה אמר רב לא הוזהרו כשרות להנשא לפסולין מתיב רבין בר נחמן לא יקחו לא יקחו מלמד שהאשה מוזהרת על ידי האישי אמר רבא כל היכא דהוא מוזהר היא מוזהרת וכל היכא דהוא לא מוזהר היא לא מוזהרת, וזה מהכא נפקא מדבר יהודה אמר רב נפקא דאמר רב יהודה אמר רב וכן נתא דבי רבי ישמעאל איש או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם השהו הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה אי מהדיא הוה אמינא לאו השהו בכל אבל לאו שאינו שוה בכל לא, והרי טומאה דלאו שאין שוה בכל וטעמא דכתב רחמנא בני אהרן ולא בנות אהרן הא לאו הכי ה"א נשים חייבות מאי טעמא לאו משום דרב יהודה אמר רב לא דגמרינן מלא יקחו.

והקשה הריטב"א דגם בדלא ר' יהודה אמר רב, תפוק"ל שהיא אסורה משום לפני עור ויתירך ו"ל דאי משום ההוא כיון שאינו מיוחד לאיסור זה ולא כולל הוא בכל מצות התורה אינה לוקה עליו ע"כ וקשה טובא דברי הריטב"א דהרי אף שהלאו של כהונה אינו שוה בכל, אבל האיסור דלפני עור הוא כללי בכל התורה כולה, ומה בכך דהשתא הוא מכשילו באיסור כהונה. ולפי הרב מפונוביץ דבריו מתבארים היטב דהלאו דלפני עור הוא סניף דכל לאו ולא, וכיון דעתה מכשילה אותו בלאו דכהונה חשיב כאינו שוה בכל, והו"ל דאינה מוזהרת. ועל דרך זה כתב הרמב"ן שם ליישב סוגיא זו, וא"כ גם מהרמב"ן מוכח כהיסוד הנ"ל.

Advertisement for Bet Dinem etumishpat, including contact information for Diné Torá, Servicios, Asesoría, and Contáctanos, with a logo and website URL.